

KOŁODZIEJ (9) sb m

Teksty nie oznaczają ó oraz é; oba o prawdopodobnie jasne (tak w koło).

sg N kołodziej (7). ◇ D kołodziejewi (1). ◇ pl N kołodzieje (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII w.

Rzemieślnik trudniący się wyrobem kół i wozów; faber carpentarius Murm, Mymer², Cn; carpentarius BartBydg, Calep; rotarius Mymer¹; rotifex BartBydg; raedarius a. vehicvlarius fabricator, plaustrarius, traharius Cn (9) : Murm 180; Mymer¹ 14; BartBydg 23b, 133b, Mymer² 13; Calep 167a; Kowale/ Kołodzieie/ Kączmarze/ ci też máią nie dármo ná imieniu siedzieć GostGosp 32; PYAST, z Kruźwice Kołodziej/ lecz isćie Krol práwy Do Gniezná Stolec przeniół KlonKr A 2v.

W połączeniu z imieniem (1): Item przed kofzmynem na przedmyełfczyu kołodziejewy schimunovy zona yinyenyem vrfułą v wyodl LibMal 1545/104.

Synonimy: koleśnik, stalmach.

MM